

PARUL

Robert Liparulo

SMRTELNÝ PÁD

TALPRESS

Copyright © 2007 by Robert Liparulo
Translation © 2008 by Jan Krejčí
Cover © 2006 by Tomáš Kropáček

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-341-6

Věnováno Jodi,
ten příběh je stejně tak tvůj, jako můj.
Děkuji.

Pokud procházíte peklem, nezastavujte se.

– Winston Churchill

Celý život proběhne jako blesk po obloze.

– Buddha

Nejnebezpečnější z nepřátel se skrývají všem na očích.

– přísloví

Když si nejste jistí charakterem člověka,
podívejte se na jeho přátele.

– David Ryder

PODĚKOVÁNÍ

Mé nejsrdečnější díky patří následujícím lidem, bez kterých by tento příběh neexistoval:

Mému dlouholetému příteli a nově objevenému vědci Marku Nelsonovi. Po léta mi pomáhal objevovat krásu a drsnost kanadské divočiny. První diskuse o tomto příběhu odhalily bohatou žílu jeho vědomostí o severním Saskatchewanu a o životě v nepříznivých podmínkách. Když jsem ho požádal o pomoc při výzkumu předcházejícím tento projekt, ponořil se do toho s nadšením a překvapivými schopnostmi. Pokud se můj popis místních poměrů a lovu s lukem ukáže jako přesný, pak je to jeho zásluha. Tam, kde přesný není, je na vině moje neznalost a špatný pokus o uměleckou licenci.

Má vděčnost a omluva patří lidem ze Stony Rapids, které se stalo mým smyšleným městečkem Fiddler Falls, když jsem je přestěhoval přes řeku a pokřivil jeho fyzické charakteristiky. Doufám, že se mi podařilo zachovat srdečného a okouzujícího ducha Stony.

A znovu mé editorce Amandě Bosticové a vydavateli Allenu Arnoldovi za jejich povzbuzování a rady. Oba mají vhled nadšence do vyprávění příběhů a srdce autorů. A dalším z vydavatelství Nelson – zejména Jennifer, Carrie, Natalii, Lise a Markovi – jejichž tvrdá práce a talent mi stále připomínají, jaké mě potkalo štěstí, že mohu být součástí takového týmu.

L. B. Nortonové, mé korektorce. Každý autor by měl mít takové štěstí a mít někoho, kdo opraví jeho literární chyby.

Nenahraditelnému agentovi Joeli Gotlerovi a jeho partnerům v Intellectual Property Group, speciálně Joshi Schechterovi. Jejich přátelství a zdravý rozum mě již nejednou zachránily před sebou samým.

Johnu Fornofovi, Marku Olsenovi, Mae Gannonové – čtenářům, rádcům a nejlepším z přátel.

Mé manželce Jodi, jejíž láska a podpora mě vždy připravily na dlouhé dny psaní. Je mým prvním čtenářem, editorem a ozvučnou deskou. A jako můj duševní partner je vzácnější než rubíny.

Mým dětem: Melanii, Matthewovi, Anthonymu a nejnovějšímu požehnání – Isabelle. Hutch se těžko dopracoval k poznání, které já mám odjakživa: čas s nimi stojí za boj.

Sobota, 1. prosince 2007

Fiddler Falls, Saskatchewan, Kanada

*Na severním břehu řeky Fond-du-Lac,
třicet mil od Severozápadních teritorií.*

Počet obyvatel: 242

Lidé, kteří se chystali zabít Rolanda Emeryho, se k němu rychle blížili. „Odprejskněte!“ řval Roland na své zpětné zrcátko, v němž se vynořila velká přední mříž nákladáku.

Rozježděnou cestu necestu znal jako stále se prohlubující vrásky na vlastním obličejí. Znal každou bouli, každý ohyb, každé místo, kde stromy přistupují blíž, aby vám mohly odírat barvu z auta nebo, když opravdu nedáváte pozor, kopnout a promáčkнуть bočnici nebo dveře. Přesto se ho přivandrovalci drželi. Trochu zaostávali v zatáčkách a přibližovali se, jen když mezi nimi byl nerovný terén. Ten jejich nákladák byla taková ta drahá věc, taková ta rádoby vojenská potvora, co požírala vyježděné koleje a boule jako granule ke snídani.

Poskočení vozidla mu umožnilo zahlédnout svůj obličej ve zpětném zrcátko: zarudlé oči lezoucí strachem z důlků. Zvedl roztřesenou ruku od volantu k obličejí a setřel si mastný pot z obočí.

Co chtějí? přemýšlel. Ne, ne, ne... To není správná otázka. Otázka je *proč?* Proč ho chtějí zabít?

Kroutil volantem ostrými zatáčkami a současně se snažil ovládnout horečné myšlenky. Zjevil se mu obličej manželky Lizzie

a to ho poněkud zklidnilo. Co s ní bude, když on zemře? Skvělá žena, nepoddajná jako rosomák, které spolu lovili do pastí. Vždycky vysvětlovala, že přečkat studená rána při kontrole pastí a pak dlouhé dny, kdy doprovázela lovce do hor, jí umožňuje jistota, že až se vrátí, bude tam Roland, který přiloží do ohně a přichystá šálek čaje *Nahapi* k „posezení“.

Stiskl rty a trhl volantem, čímž auto prohnal mělkým potokem a nahoru do druhého břehu. Cítil, jak se ho znovu zmocňuje panika a nutí ho udělat nějakou hloupost. Zamrkal a přinutil se, aby místo strachu v jeho mysli zaujala Lizzie.

Litoval, že si neodložili nějaké peníze, aby se holka nemusela tak dřít sama, kdyby se to těm chlapům, kteří jdou po něm, podařilo. Díky bohu, že teď není s ním.

Jo, aspoň že tak.

Vstala spolu s ním jako obvykle v pět, ale hýbala se nějak pomaleji, s menším odhodláním než obvykle.

„Jsem jen trochu unavená,“ tvrdila. „To nic není.“

On ji ale znal. „Jen trochu unavená“ znamenalo u Lizzie totéž co „měl bych zajít k doktorovi“ u většiny lidí. Takže trval na tom, že pasti zkontroluje sám.

Což právě dělal, když se objevil ten velký nákladák, žlutý jako nafukovací balóněk. Brzo poznal, že barva nemá nic společného s majitelovým sklonem k žertům. Spíše se jednalo o ironii nebo sarkasmus nebo nějaké to slovo, co znamená „nemůžete soudit chlapa podle barvy jeho vozu“.

Roland se vracel od další prázdné pasti, když si nákladáku všiml. Své subaru nechal přímo na rozbité cestě, protože v této roční době tady o návštěvnících nikdo nikdy neslyšel. Velké žluté nákladní auto bylo výš na cestě, jako by se někdo vracel z kempování. Jenže on už ho viděl, když vyjížděl ráno z města, stát před B&B Bena Mearse. Fiddler Falls bylo příliš malé městečko, aby tu nějaký návštěvník prošel nepozorován, nemluvě o celé skupině s tak nápadným vozem.

Samozřejmě si všiml míst, kde vozidlo projíždělo kolem subaru a svými koly stlačilo trávu a mladé stromky. Řidič si zřej-

mě uvědomil, že dál není nic k vidění kromě dalších stromů, a otočil se. Zůstal stát asi po padesáti metrech, jako by na Rolanda čekal.

Zdálo se, že na korbě stojí nějaký muž a děvče, ale na jejich ramenou a hrudi byly vidět zkřížené popruhy, takže museli sedět v sedačkách. Sedadla byla tak vysoko, aby viděli přes kabinu. A to bylo divné.

Zamával jim, ale cizinci neodpověděli. Místo toho muž sedící na korbě ukázal na strom mezi nimi.

Strom vybuchl.

Ozval se zvuk hromu, oslepující záblesk, závan horkého vzduchu, a strom zmizel. Nebyl vyvrácen z hlíny, ani jeho kmen nebyl přeražen. Nespadl do lesa nebo přes cestu... Prostě... *se rozložil na atomy*. Jehličí a třísky vylétly vzhůru a pak přšely na zem. Větve nejbliž ke zničenému kmeni začaly hořet a svítily jako tisíce malých pochodní.

Roland spadl na záda do keře, pak se rozechvěle postavil. Mužův prst se pomalu pohyboval směrem k Rolandovi. Roland oběhl auto, naskočil do něj a na zpátečku sjel z cesty. Otočil subie směrem k městu a sešlápl plyn. Kombík zakašlal, zaprskal a on praštil dlaní do volantu a začal se proklínat, že mu neprohlédl motor, čehož se ten sípáním dožadoval již od léta.

Teď už šlapal motor docela dobře a auto nadskakovalo na kamenech a výmolech. Jenže nemohlo soutěžit s novějším, větším nákladákem za sebou. Tu a tam Roland zahlédl dvě hlavy natřásající se nad střechou kabiny. Krčili se, aby se vyhnuli větším nad cestou, a jeho napadlo, že párkrát je musely větve pořádně praštit. Přesto se zdálo, že se smějí. Když se chtěl podívat lépe, sjel málem z cesty.

Konečně se dostal z hustého lesa na prašnou silnici, která se po pár stech metrech stávala ulicí Shatu'T'ine ve městě, kde budou lidé, konstábl Fuller. Pronásledovatelé za ním přece nepojedou tam, ne do středu Fiddler Falls. I když je to malé městečko, svědek je svědek.

Motal se ze strany na stranu a jeho řízení ovlivňovaly myš-

lenky honící se mu hlavou... Viděl, jak se nákladní auto vynořilo z lesa, a ve zpětném zrcátku se stále zvětšovalo.

„Ne tady!“ zakřičel hlasitě. „Ne ve městě!“

Prolétl kolem B&B, kde viděl nákladňák předtím. Když se blížil k hlavní ulici, zabrzdil. Zadní gumy se pod ním pokusily podklouznout. Přidal plyn a s nadskočením vjel na asfalt ulice Provincial. Třída byla pustá. Většina města se teprve probouzela. Podzimní slunce se ještě snažilo vypálit šedý opar ranního rozbřesku.

„Buď tam, buď tam,“ říkal si, když uháněl kolem obecního střediska po levé ruce.

Jeho pronásledovatelé se vynořili za ním. Když přešel ulici Fife, najel k levému chodníku. Služebna. Ve služebně Kanadské královské policie byla tma. Cedula ZAVŘENO, kterou používal Tom, aby informoval lidi, že je pryč, byla opřena o velké přední okno. Tom si dával záležet na tom, aby každý věděl, že jejich konstábl nikdy skutečně nezavírá. Musí si ho prostě najít někde jinde.

Doma, pomyslel si. Musím k němu –

Uviděl starého Nelsona, jak vymetá oblak prachu z hlavních dveří konzumu na druhé straně ulice. Trhl volantem a přešel na druhou stranu, ale starý muž se vrátil do krámu.

Roland se chytil kliky od dveří a současně mrkl do zrcátka. Nákladňák zastavil na křižovatce.

Muž na kabině ukazoval na něj.

Všechno se seběhlo v jednom okamžiku, ale pro Rolanda to byl celý život. Kov se rozpáral a roztrhl. Sklo se roztránilo. Roland se ocitl v plamenech. Nebylo to tak, že by začal hořet a plameny se rychle šířily. Ne, oheň ho okamžitě pohltit. Paže se mu začaly křečovitě stahovat. Prsty se chytly kliky a dveře se otevřely. Skutálel se na zem a postavil, myslel na to, co má udělat... myslel...

Vlasy mu shořely, na kůži naskakovaly puchýře, krev se vařila.

Oslepila ho nejdřív prudká bolest... pak zničení očí. Potácel

se, možná upadl, nevěděl. Každý nerv – od hlavy k patě, od kůže po morek v kostech, volal o pomoc.

Napadlo ho cosi, zjevil se mu obraz, jak se *smaží*. Snažil se křičet.

Mával rukama... nebo si to aspoň myslel.

Chtěl –

Tom Fuller seděl u kuchyňského stolu a talíř lívanců a šňůra párků byly už z poloviny v něm. Poslouchal, jak si Dillon stěžuje na jednoho staršího hocha, šesťáka, který bral dětem svačiny a vyhrožoval, že zbije každého, kdo to na něj řekne.

„Nebojíš se, že tě zmlátí?“ zeptala se Laura, která od linky přinášela další karafu s pomerančovým džusem.

Otázka, vznášející se v Tomově hlavě, zněla: *Kdo je ten zmetek?* Zkoumání synových myšlenkových pochodů raději přenechával Lauře.

Dillon pokrčil rameny. „Co udělá? Má máma je učitelka a táta zákon.“

Tom se zasmál. „To mám být já?“

Dillon se zazubil a usilovně přikyvoval. Ve svých devíti, a díky videokazetám s westerny, které dostal k narozeninám, začal právě zjišťovat, jaká je to paráda, že táta je jediný policajt ve městě.

„Takže co s tím chceš udělat?“ zeptala se Laura a na Dillonově tváři tím vyvolala údiv: neříkal právě rodičům, že s tím mají něco udělat *oni*?

Tom přerušil cestu vidličky k ústům a na Dillona se usmál a mrkl. Kluk byl roztomilý, aniž by se musel uchýlovat ke štěněčímu pohledu. A pokud se zatvářil jako štěně, změklo by i nejtvrdší srdce. Občas ho bylo Tomovi líto. Tom a Laura sdíleli víru v užitečnost znalostí a vědomostí. Chtěli, aby si jejich dítě také cenilo logického myšlení, a tak měli sklon měnit rozhovor

ve výuku. Spojte to se životem v přírodě, v místě, kde počasí otlouká krajinu ve snaze zjistit, co člověka zlomí nejrychleji, a zjistíte, že musíte mít jak mozek, tak svaly. Přinejmenším taková byla jejich představa. Jistě, Dillon byl vyspělejší než odpovídalo jeho věku, ale pořád to byl malý kluk. Tom nechtěl, aby dospíval příliš rychle.

„Vždycky ho můžeš kopnout do –“ začal.

Zvenku se ozvalo *bum!* hlasitě jako vykřičník, krátké jako tečka – a zatřáslu okny. Rozštěkali se psi.

Na Dillonově obličej se okamžitě objevil šok, obavy, strach. Lauřin zrcadlil stejné pocity. Podobala se synovi víc než kdykoliv jindy. Nechtěně trhla rukou, až pomerančový džus v karafě zašplouchal.

„Co –“ vyhrkla.

„Zůstaňte tady,“ přikázal jim Tom. Upustil vidličku a odrazil se od stolu. Chňapl po pásu se zbraní a rozrazil zadní dveře od domu.

„Táto?“

„Nedělej si starosti,“ křikl Tom s nuceným úsměvem. „Jistě se nic neděje. Jen... jen zůstaň v domě.“ Upřel zrak na Lauru. „Nechodte do školy, dokud se vám neozvu.“

Přikývla.

Zavřel za sebou dveře, oběhl dům a nad středem města uviděl valící se černý dým.

Zapínal si opasek s pistolí a současně utíkal po Camsel Drive. Otevřely se dveře a Lars a Barb Jerginsovi, majitelé jídelny Elder Elk Diner, vykročili do krytého vchodu. Zvedli oči ke kouři a spadla jim čelist.

Tom zvedl ruku. „Larsi! Barb!“ zavolal.

„Tome, co se stalo?“ zeptal se Lars.

„Nevím. Zůstaňte tady. Přijdu vám to říct, až zjistím, co se děje.“

Vrátili se dovnitř.

Tom zahrnul za roh na ulici Provincial. Toto byla hlavní dopravní tepna Fiddler Falls, i když ji tvořily pouze čtyři krátké

bloky obchodů. Byla mezi nimi také Elks Lodge, kombinace radnice a komunitního střediska, a velká viktoriánská stavba, kde měl domov i pracoviště doktor Jeffrey. Ulice končila na jihu parkem Špinavé paní, půlměsícem trávy, stromů, hřišť a piknikových stolů a lavic ze sekvojového dřeva.

Turisté se nad tím jménem pochechtávali, dokud se nedověděli jeho skutečný původ. Přestože žila na břehu řeky, Becca Nahanni se nikdy nekoupala. Nikdy. Její zápach a patina špíny na kůži, jež se ve vráskách odlupovala, podporovaly šířící se zvěsti. Když ve věku více než devadesáti let zemřela, odkázala svou malou boudu městu. Byla tak špinavá a zapáchala, že město nechalo boudu odstranit a zřídilo na její počest park.

Za Špinavou paní tekla řeka Fond-du-Lac, v místě, kde se město dotýkalo jejích břehů, široká půl míle. Opačným směrem, přímo na sever, míjela ulice Provincial kromě dalších obchodů restauraci, penzion, kostel sv. Bartoloměje a konečně malou školu se čtyřiceti třemi žáky mateřské a obecné školy. Těsně za školou se jediná cesta v obci se zpevněným povrchem měnila zpět v polňačku. A zanedlouho se i z ní stávaly vyježděné travnaté koleje, poznamenané projíždějícími lovci, rybáři a dalšími statečnými dušemi, které se odvážily zabrousit do divočiny severní Kanady. Byla to nejširší ulice ve městě, jeden jízdní pruh na sever, jeden na jih, za okraji dost místa pro souběžný park. Usedlíci málokdy jezdili autem, protože kterékoliv dva body ve Fiddler Falls nebyly vzdálené víc než míli.

Tom zjistil, že teď je Provincial obsazena. Asi blok a půl od místa, kde stál, přímo před Kelsiiným obchodem, spatřil pokroucený a hořící vrak auta. Pár lidí – pravděpodobně každý, kdo byl v tuto ranní hodinu poblíž – stálo před obchody a kanceláři na chodníku. Další byli blíž, na ulici.

Utíkal k nim a křičel na čumily, ať ustoupí.

Vypadalo to, že asfalt kolem zadní části auta hoří nízkým modrým plamenem. Odhadoval, že palivová nádrž již byla porušena, ale nechtěl, aby další výbuch prokázal, že se mýlil, a přitom vzal s sebou několik nejbližších diváků.

První pach, který rozeznal, byl ozón, používaný jako velmi silný prostředek pro sterilizaci, jenž ničí bakterie, viry a zápa-
chy. Tuto látku vytvářejí blesky a velmi rychle tekoucí voda, což
vysvětluje pocit svěžesti po bouřce nebo kolem vodopádů.
V kursu boje proti drogám se Tom dověděl, že bohatí uživatelé
hašiše používají generátory ozónu, aby zakryli pach drogy.
Ozón mu vždycky připomněl právě vypraná prostěradla.

Jak se nadechl, rozeznal Tom pod ozónem štiplavý zápach
benzínu, hořící gumy a neznámý pach jakési hniloby, rozkladu.
Štípal ho v nose a vehnal mu slzy do očí.

Zakašlal a zařval: „Ustupte!“

Nikdo neposlechl. Uvědomil si, že ti nejbliž nejsou místní,
nýbrž skupina šesti mladých lidí, kteří den předtím přiletěli
hydroplánem. Vyzvedli si světle hořčicový hummer, který od
minulého týdne čekal v autoservisu. Podle Lennyho Hargro-
vea, majitele servisu, byl řidič z nějaké dopravní služby a dojed-
nal si, že ho zpět do Saskatoonu vezme svým letadlem jakýsi
obchodník s oblečením. Hummer vyvolal spoustu dohadů, kdo
že to přijede. Skupina se ubytovala v B&B na Shatu'T'ine Way.

Tom zpozoroval hummer těsně za vrakem. Jeden z návštěv-
níků stál na chodníku naproti Kelsiinu obchodu před antikva-
riátem a obchodem se suvenýry. Bylo mu kolem dvacítky a na
sobě měl tričko s Rolling Stones, které se mu napínalo přes
tlusté břicho a pak viselo přímo dolů. Pod přewislým břichem
byly vidět nohy v těsných teplácích. Na tvářích a na bradě měl
chomáče chlupů. Na hlavě mu seděla dozadu otočená basebal-
lová čepice. Zvedl profesionální videokameru a zamířil ji na
hořící vůz. Další muž – plešatý, černý, mladý – šfouchl do ka-
meramana a něco mu říkal. Kamera se obrátila, aby zachytila
Tomův příchod.

Děvče, kterému ještě nebylo dvacet, viselo na paži muže
blížícího se třicítce. Bezvadná pleť bez pih a krátce ostríhané
hnědé vlasy mohly kamuflovat její skutečný vyšší věk. Přesto se
Tomovi nelíbilo párování tak mladého děvčete se starším mu-
žem. Něco takového by ho nenapadlo, pokud by protiklad mezi

dospělým a dítětem nebyl tak výrazný. Zatímco muž se tvářil samolibě a nonšalantně, děvče poskakovalo vzrušením. Doširoka se usmívalo s otevřenými ústy, což se snažilo ovládnout kousáním do horního rtu, když si všimlo, že ji Tom hodnotí.

Pohled kolem ukázal, že všichni návštěvníci se usmívají. S jedinou výjimkou: mladý rudolící hoch, který se ještě nepotřeboval holit, stál stranou od ostatních. Mračil se, přešlapoval z jedné nohy na druhou, střídavě se plácal po pažích a pak je zkrřížil.

„Co se stalo?“ zeptal se Tom a prohlížel si vůz. Místo plechu vytrženého ven, jak očekával, uviděl střechu zamáčknutou dovnitř něčím kulatým. Jako by na auto šlápl obr s dřevěnou nohou, když procházel kolem. Čtyři rohy byly zvednuté. Kola a pneumatiky – ty dvě, na které Tom viděl, byly roztržené – byly vylomené ven. Jako by na ně zapůsobila obrovská váha, než se zvedla i s pérováním. Vozidlo sedělo na podvozku. Všechna okna se vysypala ven na ulici. Tisíce drobných kostiček bezpečnostního skla se odraženým světlem plamenů blýskaly jako diamanty. Plameny vyplňovaly promáčklou střechu a Tomovi to připomnělo mísu, v níž hoří pochodeň během olympijských her.

„To vypadá jako Rolandovo subaru,“ podotkl neadresně. Roland byl místní průvodce lovců a traper. Jeho kombi s pohonem na všechna čtyři kola se chlubilo více škrábanci, promáčklinami a odřeninami než raketoplán po návratu na Zemi. Nakoukl dírou po bočních sklech do prostoru pro cestující. Plameny obsadily tento prostor, jako by to byla pec v krematoriu. Vyzařované teplo bylo větší, než Tom předpokládal. Napadlo ho, že vnitřek polili nějakým urychlovačem. Předklonil se a ukročil, aby lépe viděl.

„Byl někdo –“ začal větu. Další slovo se mu zadrhlo v krku. Na ulici za vrakem ležely ohořelé zbytky... zbytky doutnajícího lidského těla. Připomínaly ohořelé dřevo obalené tlustou vrstvou popela a tvar přibližně odpovídal lidskému tělu. Jedna paže vyčnívala z uhlíků v marné snaze dostat se k nějaké záchraně. Prsty chyběly.

Tom ustoupil. Důkaz násilné smrti vedl jeho ruku automa-

ticky k pouzdru s pistolí. Odepnul zajišťující přezku, ale zbraň nevyndal.

„Šerife, musel to bejt blesk.“

Otočil hlavu. Díval se na něj vykradač kolébek. Pokřivený úsměv měl, jak se zdálo, vypočítaný tak, aby buď urážel, nebo provokoval. Na sobě měl šedé džíny, těsné na nohou a hýždích a rozšiřující se dole, kde překrývaly vršky šedočerných bot. Boty měly hranatou špičku a vyrobené byly ze šupinaté kůže nějakého plaza. Černé triko mu obepínalo hrudník a zdůrazňovalo postavu: pletence svalů, žádný tuk. Oblečenou měl drahou loveckou vestu, černou a nezapnutou. Nedostatečná ochrana proti podzimnímu počasí severní Kanady. Kolem krku mu visel kroucený řetěz z černých drahokamů a další náhrdelník zřejmě tvořily černé zkažené zuby. Na ruce měl velké hodinky, jež se držely zápěstí jako ochočený brouk. O hodinky se opíral a stoupal asi čtyři palce po paži nahoru pás různých náramků. Některé byly kovové, jiné ze spletené příze se zapletenou stužkou a uzlíky. Ještě víc náramků zdobilo jeho druhou paži. Končily těsně pod orientálním drakem vytetovaným na spodní straně paže. Vlasy měl nahnědlé, barvy smrkové kůry a načesané tak, aby vypadaly rozcuchaně. Líce, bradu a horní ret mu zabarvovalo jemné zlaté chmýří. Pokud šlo o Toma, mohl patřit k punkáčským manekýnům, které vídával na reklamách v časopisech: módní, hranatý, upravený, ale ne zcela dokonale.

Tom si pomyslel: *Ten chlap říká blesk?* Ozón sice ucítil, ale nebe bylo bez mráčku. Blesk ani náhodou. Narovnal se.

„Co o tom víte?“

Muž pokrčil rameny. „Kde jsou všechny ty špekáčky a žužu, když je potřebujeme?“

Kdosi se zasmál.

„Jste z toho hummeru?“ Tom ukázal hlavou směrem k velkému terénnímu vozidlu. Pažba pistole v jeho dlani byla tvrdá. Uvažoval, že ji uvolní z pouzdra, přestože návštěvník nedělal žádná agresivní gesta. Toma nicméně znepokojovala jeho nonšalance. Jenomže klid nebyl důvod, aby tasil zbraň.

Chlap se otočil, aby se podíval na hummer, jako by ve městě byla spousta drahých vozidel a on se chtěl ujistit, o které jde.

„Jo, to je naše,“ odpověděl pomalu.

„Ukažte mi nějaký průkaz.“

Muž sáhl dozadu. Tom zpozorněl. Když se ruka objevila, byla v ní skládací peněženka se sponou. Ze svazku bankovek vytáhl muž řidičský průkaz a podal ho Tomovi.

„Declan.“ Tom jméno přečetl s jasně vysloveným *e*.

Děvče se zahihňalo a opravilo ho: „Dék-lan.“

„Declan Gabriel Page.“ Tom si ho prohlížel. „Ze Seattlu?“

„Smaragdového města,“ potvrdil Declan.

Tom mu vrátil řidičák. Prohlédl si roztroušené návštěvníky, pak na ně mávl: „Pojďte všichni sem. Pokud jste přijeli do města s Declanem, předstupte prosím.“

Nikdo se ani nepohnul.

„Pojďte sem, okamžitě!“

Tom přesunul pohled na Declana. Jeho oči byly prázdné, nic nevyjadřující.

Declan afektovaně mávl rukou. S pohledem stále upřeným na Toma zavolal: „Pojďte, hoši, pozdravit šerifa!“

Přišourali se blíž.

Declan napřáhl k Tomovi ruku: „Nezachytil jsem vaše jméno.“

Tom stroze kývl. „Konstábl Fidler, RCMP.“ Pak dodal: „Královská kanadská jízdní policie.“

„Aha. Jízdní,“ utrousil Declan a otočil se k děvčeti. „Vidíš, já ti říkal, že tady na ně narazíme.“ Vedle Declana se postavili kameraman – stále natáčející – a černocho. Za děvčetem se objevil chlapec, kterého si předtím nevšiml. Měl husté tmavé vlasy do poloviny uší, které se mu na koncích stáčely. V ušním lalůčku a na levé straně dolního rtu mu visely zlaté kroužky. Právě obočí mu propichoval zlatý drát, natvarovaný do čtverce jako klíč na konzervy se sardinkami.

Tom chtěl vědět všechno najednou. Jak se jmenují? Co dělají ve městě? Co mají společného s výbuchem Rolandova auta a jeho smrtí? Chtěl říct tomu tlustému děcku, ať přestane natá-

čet jeho obličej. Protože všechno najednou poněkud přesahovalo jeho platovou třídu a protože právě koukal na toho kluka, zeptal se: „Neměl bys být ve škole?“

„My máme individuální výuku,“ odpověděl chlapec. „Máme pohyblivý rozvrh.“

Děvče se zachichotalo a Tomovi začalo vrtat hlavou, kam až tyto výstřednosti sahají. Podíval se na shromážděné návštěvníky. Chyběl jediný: ten další kluk, nejmladší z celé tlupy.

„Kde je –“

„Tome!“ zakřičel – *zaječel* – kdosi po jeho levici. Byl to starý Nelson, jenž pojmenoval svůj obchod po dceři. Stál ve dveřích krámu a tvářil se, jako kdyby Roland, spálený na škvarek před jeho očima, vstal a šel si pro zmrzlinu. Ukazoval rukou, ale Tom už koutkem oka zahlédl, co ho rozčílilo, a otáčel se.

Takhle zblízka vypadal otvor hlavně velký jako hlaveň tanku. Kluk, který na něj mířil, vypadal stejně vystrašeně, jako se cítil Tom. Velké oči, chvějící se dolní ret. Pistole se třásla a pohybovala sem a tam, ale ze vzdálenosti tří stop by každý výstřel uštělil Tomovi hlavu.

„Chlapče, tohle není způsob –“ začal Tom.

Kdosi mu stiskl zápěstí a silou odtáhl ruku od pažby služební zbraně. Declan. Ošklivý úsměv.

Declan vytáhl Tomovu pistoli z pouzdra a postavil se vedle chlapce. „Dobrá práce, Julie.“

Kluk sklonil zbraň, zřejmě se mu ulevilo. Na čele mu pod dlouhými prameny vlasů vyrazil pot. Zavřel oči. Pak řekl: „Jmenuju se Julian. Neříkej mi Julie.“ Odkráčel pryč směrem k hummeru.

Tom od Declana čekal nějaký vtípek jako: *Čítám, že jsi skončil s vyptáváním*, nebo jednoduše *No, no, no*. Ale muž ho jenom pozoroval, jako by mu z rysů tváře četl myšlenky a zjišťoval záměry. Po chvilce zavolał: „Bade, sežeň ty lidi. Strč je tam, jak jsme o tom mluvili. Do sálu na radnici.“

Černoch – Declan mu říkal „Bade“? – proběhl kolem Toma a kýval na starého Nelsona, který se snažil pozpátku zmizet v tmavém obchodě. Bad držel pistoli vysoko nad hlavou, jako by říkal: *Já tu teď vládnu. Poslechni mě!*

„Cortland, uhasť s Julianem ten oheň,“ nařizoval dál Declan. „Kyrille, telefony.“

Starší kluk odklusal do obchodu. Zastavil se, aby pustil ven Nelsona a Kelsie, které zezadu postrkoval Bad. Pak zmizel v obchodě.

Tomovi se sevřel žaludek. *Telefony*. Byl si jist, že Declan má na mysli satelitní telefony, což byla jediná možnost rychlé ko-

munikace s vnějším světem ve městě. Tak daleko na severu v tak řídké obydleném koutu světa velké investice nezdůvodní nikdo, pokud není společností dolující uran, a proto tu nebyla žádná síť mobilních telefonů, žádné pozemní linky, žádná kabelová nebo satelitní televize, žádný Internet.

Taková izolace, takové ignorování v době vnucovaného technologického pokroku právě patřily k půvabům Fiddler Falls. Čtvrteční večery v Elks Lodge byly věnovány filmům na velkoplošné televizi. Potíže hlavního filmového hrdiny obvykle způsobovalo nebo zhoršovalo používání mobilního telefonu, případně e-mailu, a vždycky se našel někdo z občanů, kdo o sobě dal vědět poznámkou: „Tady by se to nestalo!“ nebo „ccc, ccc“. Velmi málo místních si přálo, aby ve Fiddler Falls vypukla telekomunikační revoluce. Dokonce i podnikatelé, kterým by prodej zboží on-line nebo nabízení služeb po webu prospělo, uznávali, že technika by způsobila v obci moře negativních změn. Pár podnikatelů se domluvilo s podniky v La Ronge, aby jim zřídily web site nebo on-line obchod.

Tom věděl ve městě pouze o čtyřech satelitních telefonech. Jeden nechal nabíjet v přední části obchodu, který fungoval jako detašované pracoviště kanadské jízdní – tak blízko, že hummer zastavil téměř přesně před ním. Janine Červený medvěd z ochrany přírody obhospodařovala další. Před dvěma dny se vydala na týdenní cestu po okrsku. Starý Nelson měl jeden v obchodě. Vybíral dolar za minutu volání. Tato nízká sazba zabránila obyvatelům města, aby si pořizovali vlastní telefony. Jeden vlastnil John Tungsten. Provozoval Tungstenovu ubytovnu pro milovníky přírody a sportovní rybáře za městem. Tom neviděl Johna ani jeho ženu Margie, ani Billieho, jejich kuchaře/průvodce v jedné osobě, již několik dní. Pravděpodobně využili podzimního malého provozu, aby provedli údržbu svých chat v divočině, nebo jeli do Wollastonu pro zásoby.

Kluk jménem Kyrill vyběhl z obchodu se satelitním telefonem velikosti cihly v ruce. Prosmýkl se kolem Rolandovy pohřební hranice a klusal přímo do policejní úřadovny naproti.

Když zjistil, že dveře jsou zamčené, rozbil přední okno telefonem. Při tom zvuku nějaká žena zaječela. Patřila do skupiny asi deseti lidí, které Bad odváděl do místního střediska, které zabíralo celý blok na straně ulice, kde byla také policejní úřadovna. Ten kluk mlátil pořád do skla, dokud nezůstala nahoře v rámu jen vrchní část korunky ze znaku kanadské jízdní. Pak vešel dovnitř.

Návštěvníci věděli přesně, kde jsou telefonní přístroje. Věděli, co je zapotřebí udělat, aby město zcela odřízli od světa. Dokonce i roční doba jim nahrávala: podzim, kdy letní turisté odešli a dlouhé deště změnily nezpevněné cesty mezi jednotlivými osídlenými místy v téměř neprůchodná moře bláta. A dřív, než zimní mrazy vydláždí cesty, jezera a řeky ledem a ty pak budou průchodnější než kdykoliv po zbytek roku.

Tom došel k deprimujícímu závěru: tomuto předcházela průzkum a plánování, tomuto – čemu vlastně? – obsazení města, držení občanů jako rukojmí, terorizování, jejich *vyvraždění*.

Zavřel oči. Když je otevřel, uviděl Declanův výraz „všechno-je-mi-fuk“. Ten člověk se choval, jako by takové věci dělal každý den. *Nic moc. Vše mám pod kontrolou a ty s tím nemůžeš nic dělat. Takže se uvolni a užij si to.*

Tom sklouzl pohledem k poloautomatu Sig Sauer, jež tak dobře znal. A teď na něj míří jako neposlušný dobrman. Vzpomněl si na slova, která řekla Laura Dillonovi ani ne před deseti minutami.

Takže co s tím chceš udělat?

Pomyslel si: *Co s tím uděláš?* Dál se nedostal. Matka tomu říkávala mentální zácpa. Skládanka tak složitá, možnosti tak početné, že myšlení prostě vynechalo. A vynechávalo dál.

Declan povytáhl obočí a zdálo se, že chápe obtížnost Tomovy situace a je zvědav, jak ji vyřeší... jako by mu vyhovovalo jakékoliv Tomovo řešení. *Mám to pod kontrolou a ty s tím nic nenaděláš.*

Tom si říkal: *Přemýšlej!* Nebyl však schopen pochopit celou změnu, kterou jeho svět prodělal za deset minut – šest set

vteřin! – a tak s pachem Rolandova spáleného těla v chřípí, výkřiky obyvatel, které přísahal chránit, v uších a svou služební zbraní namířenou na hlavu přestal myslet.

Prostě začal jednat.

Jen tak to udělal.

Skočil po své zbraní.

John Hutchinson – pro všechny jen „Hutch“ – měl bradu položenou na prsou, jak se nechal ukolébat zvukem motoru vrtulníku do přerušované dřímoty. Pak ucítil na rameni ruku. Ignoroval ji, dokud jemné třesení nepřešlo v hrubé cloumání. Zcela ho to probudilo a zjistil, že se k němu ze sedadla za ním natahuje Phil a svírá mu rameno pevnými prsty.

„Koukej!“ říkal Phil a převedl měkké rty do širokého úsměvu. Naducané líce mu zvedaly drátěné obroučky brýlí z nosu. Kývl směrem k postrannímu okénku.

David, jenž seděl za pilotem, měl čelo přitisknuté na sklo. Vedle něj na prostředním sedadle si Terry odepnul pásy a napůl stál, aby viděl přes Davida.

Hutch se rozhlédl. Hladina jezera dole odrážela oblohu a pre-kambrijské žulové skály a ztepilé jehličnany, připomínající pohádkové strážce na březích, jako dokonalé zrcadlo. Hutch se díval, jak vánek čerí hladinu a nutí tak mraky dole tančit ve vzduchových vírech, které ty vysoko nahoře nepociťují. Zeleň, hnědá a zlatá divočina se od jezera rozbíhala, kam až oko dohlédlo, zcela neposkvrněná člověkem. Pokrývala zemi jako zmuchlaná deka, na které leží plochý, blyštivý drahokam.

Bell JetRanger klouzal mezi vodou a nebem a Hutch teprve počtvrté v životě cítil, jak mu krása bere dech. Poprvé mu vyrazilo dech poznání, že krása není jen pouhá představa autorů písní, ale že skutečně, hmotně, doslova existuje. Sledoval dlouhou kostelní loď, až uviděl, jak jeho nevěsta, zavěšená do svého

otce, vstupuje dveřmi do kostela. Došla na půl cesty k němu, když si vzpomněl, že by měl dýchat. První pohled na jejich děti, každé pouze několik vteřin staré, byly další dvě události, z nichž se mu zadrhl dech. Že se to stalo tady a teď, ho vyvedlo z míry nejen proto, že to bylo poprvé, kdy příčinou nebyla láska k lidské bytosti, ale hlavně proto, že byl v poslední době tak zatrpklý. Jak mohlo něco, a už vůbec nemluvě o *krajině*, proniknout jeho mrzutou trudnomyslností? Ospravedlňovalo to jeho rozhodnutí přijet sem, dostat se od toho všeho pryč a prostě jen *být*.

Usmál se na pilota, ale to byl jen robot za zrcadlovými brýlemi. Hutch se poradil s mapou, kterou měl na klíně, a přehodil loket přes opěradlo sedadla. „Černé jezero!“ zakřičel do hluku motoru a rotorů.

„Překrásné!“ Terry vyslovil důrazně.

Phil plácl Hutche po lokti a vzrušeně se zeptal: „Takže už tam skoro jsme?“

Pod Philovou maskou nadšení rozeznal Hutch únavu a vyčerpání. Všichni to cítili. Hutch měl zadnici znečitlivělou dlouhou cestou v Terryho dodávce – dvacet sedm hodin bez přestávky po asfaltkách z Denveru k Lac La Ronge v Saskatchewanu, pak dalších devět vyčerpávajících hodin po děravých polňačkách do Point North Landing, kde si pronajali vrtulník.

Hutch uvažoval, jestli Phil po takové dávce nepohodlí docení příští dva týdny, které stráví pod stanem v hluboké divočině severu Kanady. Odměnou – přinejmenším pro Hutche, a on doufal, že pro ostatní také – jim bude samota. Nejen *pocit*, že se dostali od toho všeho pryč, ale skutečná izolace: žádný e-mail, žádný mobil, žádná televize nebo DVD nebo počítačové hry, žádná golfová hřiště, žádné restaurace, žádné naléhavé situace v práci. A žádný způsob, jak se k něčemu z toho dostat, i kdyby chtěli. Již pouhé pomýšlení na takovou samotu ho uklidnilo. Uběhlo jedenáct měsíců od doby, co si Janeta našla jiného muže, podala žádost o rozvod a odvedla děti – v tomto pořadí a tak rychle – byly okamžiky, kdy měl pocit, že vybuch-

ne – nikoliv vzteky nebo ze zoufalství – ale doslova – nebo ho aspoň raní mrtvice. A na to byl ve svých osmatřiceti příliš mladý.

Je možné, že smůla přichází ve trojici, protože život zamával nedávno také s Philem a Terrym. Po čtrnácti letech u jedné společnosti přeskočili Phila při povyšování. Do morku kosti pasivně agresivní Phil, místo aby se postavil svému šéfovi, se rozhodl, že se přestane starat o to, jak vypadá. Na počátku štihlý, mrštný muž nabral deset kilo za třicet dní.

„Pokud to můžou udělat DeNiro a George Clooney kvůli filmu, já tak můžu protestovat!“ prohlásil, když si Hutch všiml náhlého tloustnutí.

„Jenže, Phile... jim za to platí milióny a pravděpodobně při tom byli pod lékařským dohledem, a jakmile skončilo natáčení, vrátili se zase do formy.“

Phil zamumlal cosi, čemu Hutch nerozuměl.

„A kromě toho,“ pokračoval Hutch, „nemám pocit, že by tvému šéfovi nějak moc záleželo na tvý váze.“

Říct to byla chyba. Nejenže Phil dál nabíral sádlo, ale začal se holit jen každý třetí den, místo rázné chůze začal šoupat nohama a jasný hlas nahradilo mumlání, které šéfa přirovnávalo k Brutovi (jako v *I ty?*), Benedictu Arnoldovi* a celkem nepochopitelně k Roseanne Barrové**... Na jednom z pravidelných měsíčních pokerových večírků jim to Phil předvedl. Terry a David se smáli, ale Hutchovi se to moc veselé nezdálo. Domníval se, že přítel trpí depresí, jenže nevěděl, co s tím udělat.

„No, jestli se chceš nechat vyhodit,“ řekl mu tehdy Hutch, „tak seš na nejlepší cestě.“

A *taky* se to stalo, což Phila překvapilo, a jeho překvapení

* pozn. překl.: Generál v americké revoluci, jenž bojoval na straně Američanů, ale když se stal velitelem pevnosti West Point, změnil strany a pokusil se pevnost předat Britům. Synonymum zrádce.

** pozn. překl.: Komedialní herečka, kterou proslavil sitcom Roseanne z dělnického prostředí ověřený cenami Emmy, vysílaný i v ČR.

zase mátló Hutche. Bylo to před čtyřmi měsíci a Phil byl pořád ještě bez práce. Na úseku „křivdy vedou k újmě na zdraví“ vyhnaly tloustnutí a pracovní stres Philův krevní tlak do závratných výšin a obdařily ho tím, čemu jeho lékař říkal „hraniční diabetes II. typu“.

Pak tady byl Terry: obchodník s nemovitostmi, podnikatel a playboy. Jeho potíže začaly pádem trhu s byty, a rychle se zhoršovaly, když si bývalá vedoucí prodeje a přítelkyně založila vlastní firmu, jejímž cílem bylo přebrat co nejvíce obchodů Terryho. Protože si byl svým místem v potravním řetězci jistý, trvalo mu příliš dlouho, než zareagoval. Klesající tržby a rostoucí režijní náklady přivedly jeho firmu k bankrotu. O tři měsíce později ho popírání spolu se životem na vysoké noze přivedly zpět do soudní síně, tentokrát ovšem o patro níž, do oddělení osobních bankrotů. Teď pracoval jako prodavač pro svou bývalou přítelkyni.

Ze čtyř přátel se zřejmě pouze David vyhnul v posledním roce krizi. Hutch příteli upřímně přál, aby mu štěstí vydrželo, i když byl přesvědčený, že David by se lehce přenesl i přes údobí, kdy nejde všechno hladce. Přestože ho osud obdařil vzhledem filmového herce, nikdy nehrál tupého krasavce. Ve skutečnosti to byl nejskromnější člověk, jakého Hutch znal. David si vzal svou středoškolskou lásku a šel pracovat pro jejího otce jako vedoucí obchodu s nábytkem. Jednou se objevil v reklamním televizním spotu svého obchodu, aby upozornil na výhodnou nabídku. Tržby koncem příštího týdne prudce poskočily nahoru. Když někdo upozornil na to, že tržby zvýšil David, nikoliv snížení cen, přestal se objevovat před kamerou. Teď měli s Berth syna a dceru a jejich život byl prostě prima, pokud nebyl přímo – jak říkali Hutch, Phil a Terry – „Fantastický s velkým F“.

Každý podzim, již sedmkrát v řadě, si čtyři přátelé sbalili věci do Terryho rozhrkané dodávky a vyrazili do Kanady na rybářskou výpravu. Obvykle dorazili do La Ronge a odtud se na kánoí dostali do úzkých jezer severně a východně od této ob-

rovské vodní chráněné oblasti – převážně jezer Nun, Keg a Vydrího. V létě už Hutch věděl, že lepší dovolená jim pomůže snížit tlak způsobený jejich nedávným soužením. A deset dní v divočině mezi jezerem Athabasca a Severozápadním teritoriem bude zřejmě to správné.

Severní okraj Saskatchewanu se za posledních sto, dvě stě let téměř nezměnil. Počasí tam bylo nepředvídatelné – což vyhovovalo Hutchovu rozpoložení – ale málokdy smrtelně nebezpečné. A také se tam ještě v této roční době toulali divocí karibu ze stád Beverly a Qamanirjuaq. Hutch z nich byl jediný lovec. Vždy si přál lovit karibu lukem. Byla to rychlá, pohyblivá zvířata se smysly citlivějšími než jelen a s velmi žádanou trofejí. Cítil, že jeho schopnosti tomu úkolu odpovídají a vítězství bude znamenat víc než prostě ulovit jelena nebo losa, které lovil od svých čtrnácti.

Přesvědčil ostatní, že deset dní *beze* všeho jim udělá moc dobře. Možná to nevyrovná roční ústrky – v žádném případě, a není ani jak – ale byl si jistý, že to bude oddech, který všichni potřebují. Až se vrátí, nebudou se jim jejich potíže zdát o nic menší, ale Hutch doufal, že se jim výrazně zvýší sebedůvěra. Každý z nich se dokázal časově přizpůsobit, což Hutche nadchlo, a tak zařídil, aby do Země nikoho – výraz, který použil Terry a ostatní ho převzali – dorazili 15. října. Dnes. Lukostřelecká sezóna začíná zítra.

Phil do něho znovu šťouchl, což ho vytrhlo ze snění. Dokonce to vypadalo, že na pár vteřin opravdu usnul. Velkou část cesty odřídil a teď ho únava dohonila.

„Hmmm?“

„Už jsme skoro tam, že? V Zemi nikoho?“ Philovi se v brýlích odráželo modré nebe a oblaka, jako by to byly mrňavé televizní obrazovky.

Hutch k němu obrátil mapu.

„Řekl bych ještě tak půl hodinky.“

Philův úsměv se roztáhl. Dloubl loktem do Terryho. „Ještě půl hodiny,“ sděloval mu.

Terry to předal dál Davidovi

Hutch si všiml jejich úsměvů. To je dobré, to je dobré. Otočil se v sedadle zase dopředu a pozoroval sklem v podlaze vrtulníku stromy a kopce a stuhy modré vody ubíhající pod nimi. Najednou krajina zčernala. Stromy byly jen tu a tam, z tmavých pustých polí se zvedaly holé kmeny bez větví. Zaklepal pilotovi na rameno. „Co je tohle?“

„Oheň. Vloni. Shořelo pět tisíc akrů. Popel jsme cítili až dole v Points North. Pár měst evakuovali – Fond-du-Lac, Fiddler Falls, Black Lake – ale začalo pršet a to je zachránilo.“ Usmál se. „Nedělejte si starosti, vezmu vás daleko odsud, jo.“

Hutch se nahnul nad svou krosnu, vyndal vlažnou plechovku energetického nápoje Monster a půl jí vypil na jeden zátah. Phil mu poklepal na rameno. Otočil se a uviděl Terryho, jak si cucá palec, a pak ukázal na tři kamarády na zadním sedadle. Hutch podal nápoj každému z nich a přitom dával pozor, aby Phil dostal nízkokalorickou verzi. Víčka bouchla a přiřukli si plechovkami a napili se.

Hutch se přistihl, že se zase usmívá. Pokývl a pomyslel si: *Nebude se nám chtít vrátit do našich žalostných, páchnoucích životů. Někdo navrhne, abychom zůstali dýl.* Přemýšlel, kdo s tímto návrhem přijde první, ale stejně už to věděl. Chystal se to říct sám.

Tom Fuller skočil, ruce natažené, aby chytil pistoli, otočil ji a vykroutil Declanovi z ruky.

Declan mu obratně ustoupil z cesty. Mávl pistolí, a když ho Tom míjel, tvrdě ho s ní praštil do hlavy.

Tom upadl na cestu a nakřápl si přitom sanici, ale v duchu se soustředil jen na zuřivou bolest, která mu vybuchla v lebce. Vzpomněl si na Declana a zbraň. Překulil se a čekal, že uslyší zapraskání střelného prachu, téměř nerozlišitelné od prásknutí kulky, když prorazí zvukovou bariéru. Poslední zvuky, které uslyší.

Declan si sedl na paty asi deset stop od něj. Lokty se opřel o kolena a pistoli nechal houpat mezi nimi.

Tom se opíral o loket a všiml si, že mužovy šedé džíny mají po stranách, v rozkroku a na záložkách všity kusy elastické látky. Declan byl na rychlý pohyb připraven. Tom si sáhl na hlavu a obličej se mu bolestivě zkrřivil. Prsty mu zabarvila krev.

„Vaše oči telegrafovaly váš úmysl skočit po zbrani,“ vysvětlil mu Declan. „Možná ještě dřív, než jste si to sám uvědomil. A pak vaše ramena a boky.“

„Proč tohleto děláte?“

Declan zakoulel očima. Zřejmě to nebyla otázka, kterou očekával. Avšak odpověděl, jako by byla. „Patnáct měsíců ve škole Tagou v šaolinském chrámu pod osobním vedením velmistra Liu.“ Kývl, spokojený sám se sebou. „Odtud to přišlo.“ Sáhl si na jeden ze spletených náramků, které měl na levé ruce

nad hodinkami. Viděl, jak Tom mžourá na jeho sbírku. Prstem ukázal na červený náramek. „Kabala.“ Dotkl se bílého. „Saténová šňůrka... Hamsa. Tohle je *huri-chiku* z Afriky.“ Bříšky prstů přešel přes ostatní, jako by hrál na strunný nástroj. „Každá z nich zahání zlo.“

„Zlo?“

„Je všude,“ opáčil Declan a pohlédl do oblak. „Každá kultura má něco, co je zahání.“ Pokřičoval se. „Je tu spousta věcí, co oči nevidí. Jestli ti něco neviditelného může ublížit, kdo jsem já, abych tvrdil, že zdobené náramky, políbení šamanem, požehnání kněze nemají žádnou moc?“ Opět si pohrával s náramky. Zvedl ruku k náhrdelníku z černých drahokamů. „Černé diamanty. Z vnějšího vesmíru. Propůjčují moudrost.“ Dotkl se šňůry stoliček. „Čedičové hromové zuby z ostrova Siquijor*. Tyto věci se zázračně objevují u paty stromů zasažených bleskem.“

„Co...“ Tom byl zaražený. Declan byl chodící protiklad, strašidlo, které se bojí tmy. „Co to dělá?“

„Co *nedělají*? Léčí, posilují, zahánějí demony.“ Zvedl paže a pomalu s nimi otáčel. „Nemůžu říct, že všechno tohle funguje. Vždyť je to praštěné.“ Pokrčil rameny. „Ale neuškodí krýt si záda, že?“

Tom dokázal jen tupě zírat.

Declan se zadíval na Toma, ale pak prudce zvedl oči a upřel je na něco za Tomem.

Tom otočil hlavu, aby viděl. Na chodníku, pět šest kroků od rohu, kolem kterého přišla, stála Sylvia Blackstocková. Po jejím boku se třásla dvě děvčata, jedno v Dillonově věku, druhé o něco mladší. Pusy měly všechny otevřené.

„Tome...“ vypravila ze sebe konečně Sylvia.

„Utíkej!“ zařval.

Sylvia chytila děvčata za ramena a udělala krok zpátky.

Declan nenuceně zvedl pistoli. „Nedělejte to,“ vyzval ji tiše a zavolal na Kyrilla.

* pozn. překl.: Filipínský ostrov a provincie.

Z dálky se ozvalo: „Co?“

„Mám tu pro tebe nějaké dámy!“

Takže takhle to bude probíhat, pomyslel si Tom. *Jak se budou místní objevovat venku, budou je Declan a jeho gang odchyťávat.* Přemýšlel, jestli Declan ví, jak prudce jeho sklizeň vzroste během příštích patnácti minut, až děti z Fiddler Falls vyrazí do školy. Nějakých čtyřicet žáků plus půl tuctu rodičů. Padesát. S těmi, kdo už byli v obecním středisku, to znamenalo, že čtvrtinu obyvatel pochyťají do osmi ráno.

Modlil se, aby Laura a Dillon poslechli a zůstali doma, dokud o sobě nedá vědět. Věřil, že počkají... alespoň nějakou dobu. Pokud se nevrátí, vydá se ho Laura hledat? *Ano*, tísnivý pocit na hrudi se stupňoval, *vydá*. Se zbraní v ruce, pokud dokázal odhadnout svou ženu.

Ozvalo se hlasité syčení a on sebou trhl. Julian a to děvče – Cortland – nasměrovali ruční hasicí přístroje na hořící vrak Rolandova vozu a jeho tělo a přitom se uvolňovala oblaka mlhy. Po minutě zmizelo auto a oba dospělí v mlze. Za další minutu se zase objevili, tentokrát už bez plamenů.

Kyrill už odstrkal Sylvii a její dcery do obecního centra, když se na ulici, blíž ke škole, objevili tři kluci. Neměli žádný důvod pokračovat ve směru k nim, ale jeden uviděl kouřící vrak auta. Vyhrkl: „Hele!“ a vyrazil k němu. Kamarádi ho následovali. Zastavili se pět šest metrů od Toma a koukali na něj.

„Pane Fullere, co se stalo?“

Tom se podíval na Declana. „Malá nehoda, Adriane,“ pravil. Další kluk si ucpal nos. „Co je to za smrad?“

„Koukejte, kluci,“ začal Tom, „udělejte, co vám řekne tady ten chlap, a všechno bude v pořádku. Slyšíte? Nedělejte nic jinýho, než vám řekne.“

„Pane Fullere, kde je –“

„Adriane! Dělej jen to, co ti tenhle pán nebo jeho přátelé řeknou. Slyšíš mě?“

Kluci přikývli.

„Julie!“ zavolal Declan.

Chlapec zkoumal přední mřížku zničeného subaru a neodpověděl.

Declan potřásl hlavou. „Juliane!“

Teď už se podíval.

„Běž vystřídat Bada do střediska. Pošli ho s Kyrillem sem. Ty tři vezmi s sebou.“ Chlapcům ukázal na Juliana. Adrian a jeho kamarádi se váhavě šourali kolem Toma.

„Kluci, to bude dobrý.“ Když zmizeli v budově, Tom se zeptal: „Co dál?“

„Ještě jsme neskončili s odchytem,“ opáčil Declan. Zvedl se a každou nohu si protáhl do strany a zakroutil chodidlem v kotníku. Ruce sepnul za zády a se zamručením se protáhl dozadu. „A uvědomte si, kolik zachraňujete životů.“

„Zachraňuju?“

„Jste jejich ochránce, že? Muž se zbraní. Muž s plánem. A teď jste tady, ztlučený a zlomený. V prachu. Kdo by si dovolil říct, že by to uměl líp? Kdo by vás chtěl nahradit?“

Tom si nejdřív myslel, že Declanova nafoukanost pramení z blbosti, jak už to většinou bývá. Tom zjistil, že základem arogance je pocit méněcennosti a lidé s nízkým sebevědomím se unáhleně brání každé předpokládané hrozbě, protože už tak si nevěří. Ukvapené chování znamená hloupé chování.

O Declanovi si však nemyslel, že je hlupák. Zdaleka ne. Na Tomově myšlenkovém grafu typů osobností byl v kartézské soustavě průsečík vysoké inteligence a velmi nemorálního chování – jakým jsou vražda a únos – označen jediným slovem: *zlo*. A zlé lidi bylo mnohem obtížnější přechytračit, vyvrát na ně a odhadnout je než obyčejné lidi, kteří byli prostě hloupí. Musí si počínat mnohem lépe než jen skočit po zbraní, což bylo, jak připouštěl, jednak hloupé a jednak unáhlené.

„Co s těmi lidmi uděláte?“ zeptal se.

Declan se usmál. „Trochu se pobavím.“

„Tak jako s Rolandem?“

Declan se tvářil nechápavě, pak mu to došlo. „To auto?“ Chvilku přemýšlel. „Jo, něco takového.“ Pohlédl dolů ulicí nejdřív

jedním, pak druhým směrem. „Mám pocit, jako když čekám na zvonek u dveří o halloweenu. Kde jsou všichni?“

Bad a Kyrill k nim mířili přes trávník před obecním střediskem, které ustupovalo od silnice a bylo tak dál než obchody a provozovny lemující ulici. Oba drželi v ruce zbraně.

„Co tady vlastně chcete?“ zeptal se Tom. „O co se pokoušíte –“ Declan zvedl ruku, aby ho přerušil. „Šš, šš, šš.“

Tom sledoval jeho pohled. Skupina osmi nebo devíti dětí a rodičů se objevila na ulici Provincial a pomalu se blížila. Mezi sebou si něco mumlali. Na Sylvii Blackstockovou a její dcery zařval, ať utíkají, protože byly blízko rohu budovy a on myslel, že to dokážou a schovají se. Nepočítal s jejich zmatkem, který jim prodloužil reakční dobu. Jistě, když jejich konstábl leží zkrvavený na zemi vedle nabouraného a kouřícího vozu, každý obyvatel městečka, který na tuto scénu narazí, ztratí vzácné vteřiny hodnocením situace, pokud rovnou neudělá to, co Adrian a jeho kamarádi, a nepoběží k němu. Tom nepochyboval, že pokud dojdou k závěru, že je nutný ústup, kdokoli z těch zloduchů ho střelí do zad.

Jako by to jeho myšlenky vyvolaly, slyšel zvuk, který mu páteří vyslal studenou jiskru: byl to zvuk kovu klouzajícího po kovu a *klik-čink* závěru pušky, který zasouvá náboj do komory. „Nataženo a nabito“ zněl správný vojenský výraz. Vzhlédl a uviděl Bada a Kyrilla v otevřených zadních dveřích hummeru. Teenager měl dlouhou, pevně stavěnou pušku. Něco podobného viděl zatím jen dvakrát. Poprvé to bylo při výcviku speciálního týmu rychlé reakce Kanadské královské jízdní policie, než se z jednotky stala operační skupina dvě. Byla to puška pro ostřelovače. Střílela šest palců dlouhé náboje ráže 0.5, určené pro Browningův kulomet. Druhou pušku BMG viděl Tom, když ji nějaký bohatý lovec přivezl do města, protože hodlal složit karibu na tisíc metrů. Průvodce divočinou mu dělal Evan MacElroy. Evan později vyprávěl, že muž zastřelil jedinou ranou z jednoho hřbetu přes celou kotlinu na druhém hřbetu velkého samce na vzdálenost asi jedenáct set metrů.

„Ten prostě jen přepadl,“ líčil ostatním. „Když jsme se k němu dostali, mohl jsem do díry po kulce strčit celou paži.“

Kyrill trhl naplno závěrem a pak si zbraň opřel o rameno a koukal dalekohledem na oblohu.

Pokud je tato zbraň podobná těm, jaké Tom už viděl, pak je příliš silná, aby střílela jako běžná lovecká puška, řekněme 7,62 milimetru. Výrobce dodával u hlavně opěrku určenou ke stabilizaci zbraně a tlumení zpětného rázu. Tom byl zvědavý, nako-lik kluk tu zbraň zná. Doufal, že to nezjistí.

Bad měl zuby vyceněné v pokusu o úsměv a potěžkával zbraň ještě výstřednější. Vypadala jako něco z Hvězdných válek: kovová čtvercová deska s pažbou a spouští vystupující ze středu jedné užší strany. Na straně proti spoušti bylo držadlo, které, jak se zdálo, mělo zabudovaný dalekohled. Bad vzhlédl. Zahlédl skupinu místních a ztuhl. Pak si zbraň přitáhl blíž k tělu a jeden konec na ně namířil.

Declan mávl pistolí na děti a dospělé, jako by je vítal. Když se zastavili, zavolal Tom: „Raději pojďte sem. Udělejte, co vám řeknou.“

„Co jste udělali Tomovi?“ zakřičel jeden z nich.

Declan se přiloudal k ženě, která udělala krok zpět. Naklonil se k ní a šeptal jí do ucha. Vykulila oči a v jasném ranním slunci viditelně zbledla. Declan jí poslal vzdušný polibek a pak se podíval do každého jednotlivého obličeje, aby se ujistil, že všichni pochopili jeho záměry. Nakonec jim nařídil odchod do středis-ka. Díval se za nimi, s jedním bokem vystrčeným, zcela zřejmě spokojen sám se sebou.

Přišlo k němu to děvče, stejným loudavým krokem, a objalo ho v pase. Políbili se. Když se jejich obličeje vzdálily, přivinula se těsně k němu.

„V místě, jako je tohle, musíte hrát spoustu videoher,“ prohodil Declan k Tomovi.

„Máme lepší věci na práci. Hlavně venku.“

Declan vypadal překvapeně. „Co jako?“

„Rodinné výlety... fotbal, pikniky, schovávanou. Tramping,

táboření, veslování, terénní jízdy, pozorování ptáků, rybaření, lov...“

„Mám rád lov,“ utrousil Declan.

Tom na něj upřeně hleděl. „Zvířat,“ upřesnil.

Muž přikývl.

„Na zajíce, kojoty, ovce, karibu.“

Declan hleděl dolů po ulici Provincial a vypadalo to, že chce dohlédnout za park Špinavé paní, přes velkou vodní hladinu k vlnící se zeleni a zlatým kopcům za ní.

„Jo,“ zabručel. „To by se mi docela líbilo. Co myslíš? Zkusíme to, Cort?“

„Určitě.“

„Později. Až se postaráme o to ostatní.“

Z toho, jak se na něj Declan podíval, se Tomovi začaly rozpouštět vnitřnosti.

Pilot sedl s JatRangerem na louku s vysokým zeleným a žlutým trávnickem. Hutch pozoroval, jak se tráva v proudu vzduchu od vrtule vlní jako vlasy dívky plující v silném proudu. Způsob, jakým se odvracela od vrtulníku ve velkých, kmitajících kolech, vyvolával dojem, že se snaží uprchnout od toho řvoucího krámu, co vpadl do jejího klidného života. V dálce vyskočil zajíc a zmizel v lese.

Pilot – Hutch si vzpomněl, že se jmenuje Franklin – vypnul motor a přeplnul řadu různých páček na centrálním panelu. Burácení a řev, na který si už začali zvykat, slábl a mizel jako dračí dech.

Hutch poplácal Franklina po rameni a ukázal palcem vzhůru. Ten mu odpověděl stejným gestem.

„Ták, bejby!“ Terry celkem věrně napodobil Austina Powerse.

David otevřel zadní dveře. Dovnitř vlétl studený vítr a přinesl stébla trávy, listy, zrnka půdy – a ještě něco, vůni. Pižma a květin a čistoty. Hutch nevěděl, jestli je to země nebo stromy nebo voda nebo zvířata nebo, což bylo nejpravděpodobnější, jakási směs všeho tvořící se celou věčností, ale věděl, že je to nádhera. Byla to vůně svobody. Tak musel vonět svět, když byl nový. Všichni to cítili. Nabírali si plné plíce. David věřil jako pes, oči zavřené, na rtech náznak úsměvu. Terry a Phil se nakláněli k otevřeným dveřím, aniž by si toho byli vědomi.

Pak skomírající motor vystřelil do výfuku. Dovnitř se vevalil oblak kouře páchnoucí benzínem.